

Sygn. akt II Ka 190/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014r.

sprawy **M. Z.**

oskarżonego z art.289§1,2i3k.k. i art.157§1k.k. i art.157§2k.k. w zw. z art.11§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 28.05.2014r. sygn. akt II K 63/14

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Turku do ponownego rozpoznania.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 190/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt IIK63/14 Sąd Rejonowy w Turku uznał oskarżonego A. Z. za winnego tego, że w dniu 29 grudnia 2013r. w T. w woj. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu mechanicznego marki H. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że podszedł do pojazdu od strony kierowcy i po otwarciu drzwi uderzył jeden raz pięścią w twarz P. M., a następnie siłą wyciągnął go z pojazdu powodując u niego obrażenia w postaci sińca i otarcia naskórka twarzy, które spowodowały rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni, po czym zaatakował T. R., który chciał uniemożliwić zabór pojazdu, odpychając go przewrócił na ziemię i kopnął obutą stopą w udo, czym spowodował u niego obrażenia w postaci złamania piątej kości śródrezcza prawego, które spowodowało rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni, następnie wsiadł do pojazdu, uruchomił go i odjechał, uderzając pojazdem w drzewo i mur, czym spowodował jego uszkodzenie, a następnie zbiegł, porzucając pojazd w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę D. S. (1), to jest występku z art.289§1,2i3k.k. i art.157§1k.k. i art.157§2k.k. w zw. z art.11§2k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.289§3k.k. w zw. z art.11§3k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art.289§4k.k. wymierzył mu karę 184 stawek dziennych grzywny po 20zł., na poczet której zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego i uznał karę grzywny za wykonaną w całości.

Na podstawie art. 69§1i2k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat i oddał oskarżonego, na podstawie art.73§1k.k., w okresie próby pod dozór kuratora.

Nadto na podstawie art.415§1k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz T. R. kwotę 3.000zł, a na rzecz P. M. kwotę 1.000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na rzecz zaś D. S. (2) kwotę 5.000zł tytułem wyrównania szkody, w każdym przypadku z ustawowymi odsetkami od dnia 28.05.14r.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez prokuratora oraz przez obrońcę oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił wyrokowi dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, wbrew prawidłowości logicznego rozumowania, o której mowa w art.7k.p.k., przez co doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art.53§1i2k.k. w zw. z art.60§2k.k. oraz art.70§1pkt1k.k., a w konsekwencji wpłynęło na wymiar kary, a także okres poddania próbie. W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych i opłat. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok również w części dotyczącej orzeczenia o karze ale na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił wyrokowi orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby jako rażąco niewspółmiernej do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu. W oparciu o ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się celowa, jednak ustosunkowanie się do podniesionego w niej zarzutu jest przedwczesne. Również przedwczesne jest ustosunkowanie się do apelacji obrońcy oskarżonego. Zaskarżony wyrok musiał bowiem zostać uchylony niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji prokuratora zarzutów, a to na podstawie art.440k.p.k.

Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy dopuścił się bowiem uchybień, które skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w Turku do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych noszących przymiot zarówno błędów braku jak i błędów dowolności.

Sąd I instancji poczynił bowiem bądź to dalece dowolne ustalenia faktyczne, bądź to nie poczynił ich wcale.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji przypisując oskarżonemu czyn z art.289§2i3k.k. czyli popełnienie przestępstwa przeciwko mieniu, nie ustalił wartości pojazdu mechanicznego marki H. (...), będącego przedmiotem przestępstwa. Nadto Sąd nie ustalił też wartości szkody jaka powstała w tym pojeździe w wyniku przypisanego oskarżonemu uszkodzenia pojazdu i porzucenia go w stanie uszkodzonym, co miało o tyle istotne znaczenie, że w punkcie 7 zaskarżonego wyroku Sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz D. S. (2) kwotę 5.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28.05.14r. tytułem wyrównania szkody. Sąd odwoławczy zauważa zaś, że w aktach sprawy na k. 149-150 znajduje się wyliczenie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 4.140zł.

Nadto Sąd I instancji przypisał oskarżonemu umyślne spowodowanie u T. R. obrażeń ciała w postaci złamania kości śródrezcza prawego, które spowodowało rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, to jest dopuszczenie się czynu z art.157§1k.k., podczas gdy z ustaleń faktycznych wynika, że sposobem działania oskarżonego wobec tego pokrzywdzonego było odepchnięcie go i kopnięcie w lewe udo. Nie jest więc w żaden sposób wyjaśnione, w ocenie

Sądu odwoławczego, w którym momencie, w jakich okolicznościach pokrzywdzony doznał przedmiotowego złamania kości śródrezcza prawego i czy spowodowanie tego obrażenia było objęte umyślnością oskarżonego.

Już z uwagi chociażby na powyższe braki w ustaleniach faktycznych będące wynikiem również bardzo powierzchownej oceny dowodów zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wyrok ten nie mógł się ostać.

Na marginesie Sąd odwoławczy zauważa też, że z uwagi na kwalifikowane formy popełnienia przestępstwa z art.289§1k.k. stypizowane w art.289§2 i 3k.k. nie jest możliwa kumulatywna kwalifikacja typów kwalifikowanych z typem podstawowym tego przestępstwa.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji uzupełni materiał dowodowy poprzez ustalenie wartości mienia stanowiącego przedmiot zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art.289§2i3k.k., ustali wartość powstałej w pojeździe szkody, przeprowadzone dowody oceni z uwzględnieniem zasad wynikających z art.7k.p.k. i na ich podstawie poczyni prawdziwe ustalenia faktyczne, w oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne rozstrzygnie czy i za co oskarżonemu można przypisać winę, a następnie swoje stanowisko przekonująco uzasadni w przypadku takiej konieczności.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o przepis art.437§1i2k.p.k. w zw. z art.440k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska